

Så er Ottar søsat!

Solen og varmen kommer nu og stakkels lille Ottar lå stille og roligt og tørrede ud. I påsken kom der ikke så mange og med de mange opgaver vi har på Sebbe blev klargøring og søsætning af Ottar nedprioriteret.

De sidste dage er der så en der har primet bunden efter afskrabning og givet hende den røde bundmaling så nu skulle hun i vandet. Vi mødtes derfor 6 mand høj (og lav) da det krævede sin mand (kvinde) at få hende ud – vi har jo lige 10 ton jord liggende som skal på nausttaget.

Lidt diskussion frem og tilbage og så tog vi fat og det gik fint. Vi fik hende rundt og trukket ned til vandkanten. To personer smed sko og strømper og så et godt skub og Ottar var søsat. "Nej hvor kommer der meget vand ind" var der en der bemærkede. "Ja da – hun har tørret ret godt i det sidste" slog jeg det hen med indtil jeg så ned i skibet – "ajaohailonej forpokker da osse – **bundproppen!**"

Jeg sprang over i skibet og stak en finger i hullet – den var for tynd – lynhurtigt prøvede jeg de andre ni – samme resultat. En af piger mumlede noget om en pind, men det var jo en prop vi manglede. Formanden kom ud og trak på skuldrene, mens jeg forsøgte at stoppe 2 fingre i hullet – "jeg kan ikke finde den" var beskeden. Nå, der var en der havde fundet en pind der blev sat i og dæmpede springvandet. Så blev bundproppen fundet, men ak, - den skal jo bankes i udefra nede ved kølen Der var en der smed bukserne og fremviste nogle hvide ben og løb derefter ret højrøstet ud i det kolde vand for at få proppen placeret. Han ville have mig til at hjælpe, men en reporter må jo prioritere og billedet var vigtigere – det syntes han absolut ikke og ønskede at være anonym og det er han så blevet, i bedste fjernsynsstil.

Og hvorfor skete det så – jo, - fredag den trettende (ikke fordi vi er overtroiske, men ...). Det gav en slæbeøl og så skiltes vi efter et veludført stykke arbejde, med underholdning.

Steen Weile

